

Bódis Kriszta

KEMÉNY VAJ

(Regényrészlet)

Angyal, kedves

Úgy tűnik, hogy a prostituáltak egy veszedelmes ördögi körben élnek, amelyből nincs kiút, amiből látszólag nincs kiút. Fügőök és általában negatív, rossz az énképük.

Már késő este van, de senkinek nincs kedve hazamenni. A tea kihűl a kancsóban, a barnás folyadék felszíne megdermed a csészék alján is, a maradékon fémesen csillanó, hártavékony táblák úsznak, mint olajfoltok egy elhagyott tó felszínén.

Amikor a találkozásaink során elkezdenek kapcsolatba lépni valószínűs önmagukkal és azzal a valóssággal, amelyikben élnek, szükségük van arra, hogy tisztán lássák az erősségeiket is, hiszen amivel először szembesülnek majd, az nemhogy erősíti, hanem gyengíti őket, hiszen saját énjükre negatív érzések vetülnek, hiányosságok és megghiúsulások, függőség, tehetetlenség és a traumák következményei, negatív önértékelés.

Angel a Krisztus alatt áll, a csoport áhítatosan hallgatja, de vajon értik-e?

Nem hagyok búcsúlevelet, mit is írhatnék.

Helga azonnal hívja a mentőket, pofozgat, én meg kiterülve már órák óta az előszobaszőnyegen. Helga sejti, hogy valami baj lehet, meggondolatlanul egyedül jön, de erre mégse számít. Az ajtó tárva nyitva, én meg a földön. A lakás üres. Kígyó tegnap éjjel sem jön haza.

De akkor sem, ha hazajön, akkor sem.

Hogyan, mit mondtam volna neki.

Az utolsó napokban, amikor Angellel vagyok, ezerféleképpen meg erősítem magam, Kígyó már régen nem András, nem az a férfi, akit megszerettem, akinek hálával tartozom, sőt. Lépésről lépésre összerakjuk a mozaikot, Tulok és Kígyó üzleteivel kapcsolatban, találgatjuk, mennyiért mondott le rólam a Tulok, mi volt az alku lényege, és

hogy mért pont én. Nyilván tetszettél Andrásnak, ezt egyáltalán ne zárjuk ki, hiszen nagyon szép vagy, ugye ezt te is tudod.

Az utolsó időben Kígyó kevesli a pénzt, hogy nem visznek, hogy ebbe a ruhába ne is csodálkozzak, és akkor beszervez, hogy elvisz ilyen lakásokra, bulikba, házhoz visz, és hirtelen sok megrendelést kap rám, azt mondja, csípik, hogy ilyen kis félnk vagy, az ágyra dobnak, és eltorzul az arcom, mert úgy fáj, mint az első időkbén, fölkarvar az egész, az egyikük fölém térdel és felhúzza a pólóm, micsoda csöcsöd van, anya, és belém mélyeszi az ujjait, felszisszenek, de ezek ezt élvezik, meg akar büntetni a Kígyó, figyelj ezek fizetnek, mint a kisangyal, ne rinyálj itt nekem, ne bőgj bazdmeg, lent mér nem kerestél, mi? akkor örüljél, hogy apuci összehozza neked az üzletet, világos, na figyelj, figyelj, gyere csak, na, ülj ide az ölembé, hol fáj, a puncikád, gyere, gyere, majd én meggyógyítom, jó ugye kicsim, már nincsen baj, nincsen, gyere vegyük ezt le, nem bántalak ne félj, megmossuk, mint egy kisbabának, gyere lenyalogatja apuci a kis buta kislánynak, főnök itt a csaj, bocsj, de nem tudtunk megvárni, itt van, hozzá se nyúltunk, vetkőzz anya, szépen ide térdel a főnökhöz, okos kutya, okos kutya, tudjátok mér van ilyen nagy hasam, hogy árnyékba legyen a feje, most már értem ért fonatja be a hajamat kétoldalt a Kígyó, rácsavarja a csuklójára, de még nem áll föl neki, lilásan csüng ki az őszülő, sűrű szőrből, szopjad csak föl angyalom, a többiek röhögnek, cigarettára gyűjtanak, megtelik füsttel a szoba, nézz rám parancsolja a főnök, nézz ide angyalom, a szemembe, hú, te aztán tudsz nézni, szopjad, úgy, bazdmeg szívjad, anya, micsoda torok, nem hiszem el, ezt meg hogy csinálod bazdmeg, hú a kurva anyját, meg ne fulladj bazdmeg, na fiúk, de nem ereszt el, várjál, nyeljél, nyeld le, bár a gecivel nem megy át az ész, röhögnek, megvárja, míg elernyed a számban, öklendezek, na, pihenjél, de a fiúk nem várnak, megint az ágyra löknek és szétfeszítik a főnök felé a lábam, a pinája nem kell főnök, nem rossz, Martinka lássál hozzá nyugodtan, Martinka kiugrik a gatyájából és a lábam közé térdel, semmi jó érzés nincs ebbe a gyerekbe, ekkora dákóhoz persze nem osztottak nagy észet is, minek, igaz Martinka, Martinka próbál belém hatolni, figyeljél szűk ez a csaj, hozzatok már valamit, az egyik amelyik nyálcsorgatva Martinka mellett áll, félrelöki Martinkát, és nyalni kezd, megremegek, na, végre hogy egy kicsit feloldódtál kislányom, te kis angyal, röhög a főnöknek nevezett és szivarra gyűjt, na, gyere te tenyészcsödör, emelkedik

ki belőlem lihegve ez a másik, és megfogja Martinka farkát, bevezetlek, jaj, aajjaj, nyögdéssel Martinka a gyönyörtől, Úristen, sóhajtozik, én meg sikítok és vergődni kezdek alatta, pedig engedelmeskedni akarok, hogy baj ne legyen, nehogy megverjenek vagy ilyesmi, Úristen, Úristen, Uramisten, nyög Martinka és löki magát befelé, na, milyen, jól kinyaltam neked az utat mi, kishaver, hogy vonaglik a kis pina, mindjárt belemegyek a gatyámba tőletek, kiáltja amelyik a lábamat húzza szét, aztán Martinka után jön egyik a másik után, nem is tudom, hányan vannak, holnap tuti helyre viszlek, külföldi a csávó egy úriember, Kígyó a szállodába visz, lent várlak, a férfi levetkőztet és végigsétáltat a szobán, elővesz egy bőröndöt és furcsábbnál furcsább ruhákat vesz elő, egyikből kiemeli a fél mellemet, van amelyiket a csípóm köré és a lábam közé tekeri, mint egy bugyit, csak éppen a szemérmemet nem takarja, én nem mozdulhatok, ő öltöztet, emelgeti a karom, a lábam, a mellem, a lábam közé nyúl, ő meg teljesen fel van öltözve, végül előtol valami szerkezetet, kampókkal, a lábamra a nyakamra olyan műanyagot rögzít, mintha múltában lenne, a nyakamon meg merevítő. Az ágyra fektet fölemeli mindkét lábamat, kifeszíti és rögzíti a kampókhoz, fehér köpenyt vesz az öltönyére, majd elővesz egy műpéniszt és azzal simogat, rezegetti, csipkodd vele, idegen nyelven karattyol és amikor sírni kezdek, letörli a könnyeimet, amikor a Kígyó kopog, a zsebébe nyúl, nem engedi be, csak kiadja a pénzt, én még nem tudom, hogy egész éjszakára kifizet, egyre több ilyen műanyag holmi kerül elő, lefényképez, tesz-vesz, holtfáradt vagyok, egyre nehezebb pózokba kényszerít bele, figyelj kicsi egyszer tudod hogy szeretné apuci, simogat a Kígyó reggel, tudod, hasra fordít, négykézlábra állok, érzem ahogy a nyelvével csiklandozza a fenekemet, aztán harapdál és széthúz én meg élvezetet kell színeljek, mert ha nem, dühös lesz és őrjöngeni kezd, hogy én akkor őt nem is szeretem, kacarászok neki, meg próbálom élvezni, mert tényleg mindent megtesz, kinyalom a segged, kicsim, és liheg, teljesen begerjed, eléem kerül, négykézlábra áll és széthúzza magának, gyere, hálaald meg, ugye szereted, ugye ki se látszol a seggemből, és szorítja a végbelét a nyelvemre, ő tanítja, magyarázza, hogy kell, végignyalom, a számba veszem a heréit, bocikám, jó van, profi vagy, te én rájöttem, hogy tudod, tudod mi a nagy biznisz a pornófilm, angyalkám, az álalom egy stúdió, belőled meg sztárt faragok, vége az utcának, mit szólsz kicsikém, gondoskodik rólad apuci, na gyere csak, és akkor megint szétfeszít és belém hatol, fáj nagyon, hörgök inkább mint ki-

abálok, de elsőre mindig gyorsan elmegy a Kígyó, de kell neki azonnal a második is, le se lohad neki és a végbelemtől barnás neki a vége, szégyellem, de ő ezt is élvezi, figyelj, szereztem egy ilyen, elővesz egy elég nagyot, ráadásul fekete, kemény gumiból van pucsít felém, na bátran kicsim, lökjed, na, de félek, hogy megreped neki, elkapja a kezem, előre, hogy miközben lökök, elöl kiveresse velem, káromkodik a Kígyó, aztán végre lenyugszik. Látod ezt is fel kellett volna venni, na majd legközelebb. Szeretlek, minden, aztán két napra eltűnik. Azt csinálsz, amit akarsz, mondja és bevágódik a kocsiba, hogy nem kell lemenni, ha nem akarok, takarícsá, főzzé, okés picim, sietek, hiányozni fogsz. Hogy mondtam volna meg neki mindezek után, hogy vége, hogy új életet akarok kezdeni, hogy többé nem leszek kurva, hogy kiszállok, engedjen el, s ha nem enged, akkor is megyek? Megsajnálom, megint érzem azt a melegséget, hogy hát szeret és mégiscsak ő az igazi, persze az eszemmel meg tudom, hogy mellette csak ez az élet jut, hogy nem fog elengedni sem, hogy ez nem csak egy egyszerű szakítás, nekem innen el kell menekülni.

A kórházban térek magamhoz, nem tudom mennyi idő telik el. Helga ül mellettem, akkor még nem is ismerem. Angel? Ezt kérdezem, ő jut eszembe elsőre és ki is mondom a nevét, valami borzalmas nehen. Visszarendelték. A helyettese vagyok. Végig fogjuk csinálni, persze ha te is akarod. Behunyom a szemem. Nem akarok semmit. Leginkább dönteni nem. Csináljanak velem, amit akarnak. Pihenj, erősödj meg. Itt biztonságban vagy.

Harangoznak. Távolról szűrődik be a harangszó, mintha egy hegy tetején lennének, de nem tudom, nincs még erőm fölállni, kinnézni az ablakon. Szél lehet odakint, mert hallom a zúgását is, meg a harangszó is hol elhalkul, hol felerősödik. Lehunyom a szemem, kinyitom a szemem, ennyit bírok mozogni. Közben talán alszom, lehet, hogy éjszakákat is, mert mintha már másnap lenne, de ez csak olyan érzésem, az is lehet, hogy András ül az ágyam szélén, idegesnek látszik és könnybe van lábadván a szeme, miért csináltad, kérdezi, megsimogat, rágyújt egy szivarra, valaki rászól, erre ő, hogy a hölgyet nem zavarja, a hölgyet, rám gondol, de zavar, baromira zavar, jó lenne egy mentolos cigi. Alig bírtam kinyomozni, hova hoztak, mi a faszom van? A folyosón a haverjai cigiznek, behallatszik, hogy káromkodnak, meg beszélnek a nővéreknek. Kihozlak, ne félj. Lehunyom a szemem, taligán tolnak, zötykölnek, a hálóingem

fölcsúszik az ölembe, barnás vér szívárog belőlem, sötét, ragacos és sűrű, ide-oda lökődik a fejem a fémen, keréksurrogás. Átviszünk egy biztonságos helyre, suttogja Helga a fülembe. A hordágy mellett jön, átvisznek a kórház udvarán, kellemes nyári este van. Megfogja a kezem. Megszorítom. Pihentesd a szemed, pihentesd, figyelmeztet Helga, akkor még nem tudom, hogy majdnem megvakulok, hogy előfordulhat, hogy megvakulok, a gyógyszerek miatt, amiket beszédtem.

Még az a hely sem elég biztonságos, ahova visznek, onnan is át szállítanak, az orvosok Helga cinkosai lesznek, Kígyó elveszti a nyomot, vagy belefárad.

Felépülök és Helga elintézi, hogy a kórházban maradjak takarítóknak, szolgálati lakást is kapok.

Szeretem ezt a munkát, mert nemcsak takarítok, besegítek ápolni is, jó lemosdatni a meggyötört öregeket, a szájukba adni az ételt, elbeszélgetni velük, kitörölni a feneküket, mindőjük anyukája vagyok, megfogják a kezem, hálásak nekem. Néha félelem fog el, hogy András megtalál, nem is nagyon megyek a kórház épületén kívülre. Helgával, Helga mamával eljárók a csoportba, újra imádkozom. Tervezgetem, hogy hazamegyek, nem is apám vagy anyám miatt, inkább, hogy Sári mamával mi lehet. Kígyó nem csak azért jut eszembe, mert félek, hogy megtalál, hanem mert magányos vagyok. Angelról sokáig nem tudok semmit, nem akarnak megijeszteni, mert Angel rákos lesz, csak miután eredményesen befejeződik a kemoterápiás kezelése, csak azután mondják el nekem, hogy mi van, meg hogy most már jól van, remélhetőleg nem újul ki a betegsége, de hogy mikor jön vissza, hogy látom-e egyáltalán az életbe, azt nem lehet tudni, a rend úgy rendelkezik a tagjaival, ahogy akar.

Abban reménykedem, hogy felfedez magának egy férfi és elvesz feleségül, hogy unalmas, békés házasságban élek, rózsákat ültetek, ápolom az öregeket, minden éjjeliszekrényen friss rózsa és szülők néhány gyereket, a férjem higgadt, bölcs, szeretetre méltó ember, orvos, köztisztviselő, ilyesmi.

Észre sem veszem, hogy a főnök hogy néz rám, de tényleg. Mivel valahogy halogatjuk azt a kezelést a hangommal kapcsolatban, Helgának is ezer dolga van, nem beszélek még mindig, ezért a pletykák, a kórházi hírek sem nagyon jutnak el hozzám. Nem tudom például, hogy a főnök behívja az irodácskájába, az alagsori kis lyukba az öltözők meg a mosoda között a takarítónőket, az ápolónőket, és, már-

mint azokat, akik megtetszenek neki, és próbálkozik. Van amelyiket ott a bálás köpenyeken.

Én meg megyek mit sem sejtve és támadásba lendül, hogy így meg úgy, már simogat, már a falhoz nyom és egyre bátrabb, hogy nem tiltakozom, mert teljesen lebénulok ettől, már rádönt a bálákra, és akkor én lehunyom a szemem és hagyom, hagyom ahogy régen, hogy túl legyünk rajta. Aztán néhány nap múlva újra hívat, próbál beszélgetni velem és megint a bálákra dönt. Másnap délután a műszak után telefonhoz hívnak, dobog nagyon a szívem, hogy ki, és akkor meghallom a főnök hangját, hogy szabaddá tette az estémet, elintézte, hogy meghívna magához vacsorára.

Kékes Győző a postarés fölötti felirat, húlt konyhaszagú lépcsőház, lekapszol az automata, jó helyen járok. Győző a főnök fél fejvel alacsonyabb nálam és a kórházban a fehér köpenyében a kis mitugrász alakja olyan, mint egy technikatanáré. Föl-alá masíroz a folyosókon a pincében meg az alagsorban, ott ő a főnök, az orvosoknál is nagyobb főnök, és utasításokat osztogat, meg ugráltatja a beteghordókat. Rendmániás, és tíz éve, mikor elköltözik a feleségétől megfogadja, hogy soha tartós kapcsolatot senkivel. Ezt nekem is többször elmondja, felhív, én meg megyek, megyek fel a lakására, ledönt, hevesen kezd, aztán rám fekszik és kész, már vége is. Egész késő éjszakáig beszél, bele-belealszom, leginkább az elveiről, a munkájáról ilyenekről. Helgának elmesélem, hogy van valakim, hogy talán komoly, ha nem is vagyok belé szerelmes, de nem érzem magam rosszul vele, talán elvesz feleségül. De Győző, amikor megtudja, hogy terhes vagyok, egész egyszerűen elzavar, pedig azt hittem boldog lesz. Ehelyett kikerget az ágyból, soha még úgy kikelni magából nem láttam. Hogy biztos, hogy nem az ő gyereke és azonnal vetessem el.

Helga mama, borulok a Helga vállára zokogva, hogy lehetek ilyen hülye? Helga nagyon megharagszik Győzőre és egy ideig csak szidja. Aztán arról beszélgetünk, hogy az abortusz bűn. A harmadik hónap végéig beszélgetünk. Felnevelem egyedül is, így döntök, mert eszembe jut az első gyerek, és összeszorul a szívem, napokig sírok, de jó lenne, ha tudnám hol van, de azt már soha nem fogom megtudni, ha életben hagyták egyáltalán.

Nem ismerem magamra, amikor a tükörbe nézek, az arcom kismul és a szemem ragyog, a betegek is szinte kivirulnak körülöttem, olyan jó magára nézni kicsikém, mondogatják. Győző azonban kerül. Egyszer még beszélek vele, hogy készüljön fel, mert apasági pert

fogok indítani, csak áll ott, leesett állal és végighallgat, talán most szólalok meg neki másodjára. Később levelet kapok, a kórház pecsétjével, hogy nem maradhatok a szolgálati lakásban, ha megszületik a gyerek, a gyesre menő kismamákat helyettesítő munkaerő elhelyezésére való tekintettel tájékoztatjuk, satöbbi, Kékes Győző csop. vez.

Kedves Angel, valakinek el kellett küldenem, amit összeírtam, mert neked sem tudtam elmondani mindent, és mindent el akartam, mint egy gyónás, hogy megkönnyebbüljek.

Helgától biztosan tudod a jelenlegi helyzetet és bocsáss meg, hogy a sok szennyes dolgot rádöntöttem.

Néhány kérdés foglalkoztat mostanában, és talán még arra is lehetnek használható ötleteid, hogy mit jelent az, hogy kemény legyél, mint a vaj, apám mit akarhatott ezzel mondani, milyen útravaló ez, Angel?

Helgának már mondtam, hogy a csoportotok szerintem katasztrofálisan működik, mert elszigetelődve, a szociális problémák megoldásának közelébe sem kerülve, teljesen tehetetlenek és szerintem rosszabbat tesznek, mintha nem csinálnának semmit. A három önkéntessel végzett utcai szociális munkán kívül, ami elég eredménytelen is, hol van az igazi képviselő, a pártfogás, a közösségi akciók? Vagy a kapcsolatfelvétel a törvényhozókkal, a közhivatalokkal, befolyás az oktatásra, a szövetségek létrehozása? na de én ebbe nem is akarok nagyon beleszólni, csak kiábrándult vagyok, Angel. Képzeld engem hordoznak, mint az övék, meg a véletlené, vagy Istené? Hogy akkor rám találtak, és hogy nincs nagyobb baj, mert Kígyó elengedett, egy idő után már nem kerestem, nem zaklatott miattam senkit. Azóta tényleg filmstúdiója is van és gondolom rengeteg nője. Azért megsajdul a szívem, ha rá gondolok, undorodom attól, amit csinált velem, de már rég megbocsátottam. Mégiscsak ő... Ezt inkább nem, Angel, mert megijesztelek.

Eljutott hozzám is az a tanulmány, amit küldtél nekik, különösen az tetszik, hogy a prostituált nők elnyomott csoportot jelentenek társadalmunkban, hogy egy torz képet fogadtunk el a belső énünkről, ami miatt vádoljuk magunkat, és szégyenkezünk, és hogy ezeket az elnyomó dinamikákat? megerősíti az, hogy egy férfiak által dominált kultúrában élünk és könnyű kiszámítani, hogy általában is hány nő adja át a hatalmat a férfiaknak, éppen úgy, ahogy a prostituált asszo-

nyok is azonosulnak elnyomóikkal, azokkal a férfiakkal vagy nőekkel, akiknek a kezébe adják a hatalmat életük irányítása fölött.

Angel, komolyan kérdezem, elképzelhetőnek látod, hogy én ebből valaha ki tudok lépni és mondjuk a házasságban nem ugyanez ismétlődik meg velem, hogy átadom a hatalmat, hogy kénytelen leszek átadni a hatalmat az életem irányítása fölött? És ha igaz, amit te is idézel, hogy a probléma középpontjában az intézményes szexizmus áll, ami alátámasztja a férfidominancia ideológiáját, akkor nekem olyan férfit, társat kell találnom, aki bennem egyenlő partnert lát a szexben is, igaz? De én nem vagyok rendben, Angel és nem hiszem, hogy ezek után valaha is rendbe jövök, talán apácának kellene mennem? De nem érzek ilyen elhivatottságot, annál kiábrándultabb vagyok, keményebb és terhesebb is. Köszönöm Angel.

Por van és ellepnek a legyek. Te ez a béenvés csávó téged hozott? húz be egy vasdarabokkal teli kordét a ház elé az egyik öcsém, gondolom, az egyik öcsém, de idegennek tűnnek, istenem, anyám kiszalad, érzem András szivarjának a füstjét, már mögöttem áll és kezét csókol anyámnak, figyelj, Kígyó! ne aggódj, nem akarok én tőled semmit, leviszlek, dumálunk, annyira megörültem, amikor megláttalak, megváltoztál, visszahozlak, azt kész. Mindenki ölelget, a többi testvérem is, a nyakamba borulnak, hál istennek, hogy jól vagy, de jól nézel ki! Az egész telep összecsődül, tapogatják a hasamat, az isten adja, hogy fiú legyen, nevetgél anyám, meglátod fiú lesz, válaszolom.

Gyertek be, sütök ki húst, apád a fővárosban van, ritkán látjuk. Pénzt nyomok a srácok kezébe, szaladjanak a boltba, rohannak is. Nem maradok sokáig, és már fordulok a barakk másik végébe, jaj, te nem is tudod, nyúl felém anyám, mikor? kérdezem. Fél éve se volt a virrasztója.

Bemegyek. Sötét van és mintha nyálkás köd nehezedne a szobára. A falon új feszület, mint a csoportnak, hogy kerülhetett hozzá is ilyen? leülök az ágyára, de valami keményre ülök, a párnák közül valami hideg iszonyat lökődik felém. A papa szeme mered rám, könnyörögve, üvegesen a félelemtől. Csontváz. Nagy betegség vár rád, mert becsaptál, olyan betegség fog rád várni, hogy meg is halok, akaszt meg a csontváz, hang nélkül csak épp, hogy kileheli, olyan betegség fog rád várni, hogy amíg én oda nem teszem a kezem, se meghalni nem fogol, se nem fogol jobban lenni. Folyékonyan beszélek, ismerősen és idegenül cseng a hangom a tűz felerősödő ropogásában.

A papa fölé teszem a kezem, hálásan mered rám.

Ha hazaérek, becsomagolom a bőröndöket, amiket Angel küld,
egy nagy fehérét, benne egy közepes fehérét, abban meg egy kicsit.
Se levél hozzá, se semmi.

Beleharapok a rántott húsba, rántott hús, mondja anyám és csillogó szemmel nézi, ahogy falok.

Holmi, 2002/12.

BÓDIS KRISZTA (1967, BUDAPEST) ÍRÓ, KÖLTŐ